

АЛЕКС БОЛДИН

МАРАКЕШ

chitanka.info

Няма човек на тоя свят, който да не мрази нещо. Някои мразят кучета, защото нямат нерви да им слушат лая, други пък котки, защото им разкъсват с нокти тапицерията на холната гарнитура. Дори съм чул, че има хора, мразещи гъски, защото, когато били деца, ги щипали по краката.

Моя милост обаче мрази хлебарките, не защото си лазят кротко, а защото просто ги е виждал най-вече в тоалетните, а след това и в чекмеджетата с приборите за хранене. За сведение ще съобщя, че живея в голяма жилищна кооперация, в която мазетата са пълни с това омразно на мен насекомо. Тъкмо ги изтребя с някакъв препарат и хоп — пак се появяват. Къде намират пролуки не зная, но са нещо като насекомо феникс.

Хванах им цаката с едни лентички. Поставя лентичките на „специалните“ за тях места и след няма ден ги събирам с лопатката. Имам си и аптека, от която купувам лентичките. Не са скъпи, тъкмо за пенсионерския ми портфейл.

Сега, като се замисля, виждам, че след хлебарките започвам да мразя и арабския пазар, как и защо — ще разберете в края на разказа.

Беше петък, ден, в който от край време не ми върви. Помня, че веднъж се бях зарекъл да не пазарувам в петък. Кой ли дявол ме накара да го сторя? Поредната убита от мен хлебарка стопи търпението ми и тутакси ме запрати, с последните остатъци от пенсията, към по-горе споменатата аптека.

Голяма аптека е, с четири гишета. Влизайки констатирах, че на всяко едно от трите имаше опашка от по десетина човека. Четвъртото беше свободно, вероятно поради отсъствие на обслужващата го аптекарка. Народът боледува хей, не се шегува!

Наредих се край едно от тях. Опашката пред мен вървеше бързо, което ми даде насърчение, че скоро ще дойде и моя ред. Пред мен бе изправила плещи едра изрусена мадама с вид на борец категория „перо“. Въпреки че я гледах в гръб, имах чувството, че я познавам отнякъде. Това чувство не ме остави до края. Дали пък беше Наталия от 1-ви „В“ клас? Бяха минали почти петдесет години оттогава и затова съвсем не бях сигурен. Тя носеше голяма черна кожена чанта, която бе толкова голяма, толкова черна и толкова кожена, че нямаше нищо общо с дамските чанти, продавани в нашите магазини.

Дойде ред на изрусената и моя милост си отдъхна. Още малко и... Така е винаги с мен. Наредя ли се на опашка — ставам нервен и нетърпелив. Останало ми е още от времето на социализма, когато по традиция ми бе задължение да се редя на опашките за хляб и кисело мляко.

С изненада и любопитство долових един много интересен разговор между двете жени. Оказа се, че аптекарката и „русото чудо“ били стари приятелки.

Че като се започна една пледоария... Тези в Народното събрание ряпа да ядат. Водеше я предимно русата. Започна се едно обширно разискване върху богатата гама от фармацевтични продукти. Клиентката получаваше продукта, въртеше го в ръка, дори вадеше листовките и тълкуваше специалните му лечебни и вредни качества. После искаше друг и процедурата се повтаряше в същия стил. В един момент добих чувството, че тя сякаш изпитваше аптекарката по фармацевтични знания като в комисия за получаване на сертификат.

От разговора разбрах, че едрата мадама била пенсионирана медицинска сестра, но работела по временен договор при един „колега лекар“. Точно така се изрази — „колега лекар“. Движела му целия професионален лечебен процес. Брей какви специално подготвени медицински сестри имало, бе!

— Наталия, ти не ходи ли да работиш в Либия?

Опа-а-а! Та това била наистина Наталия! Браво на пенсионерската ми памет!

— Ходих, но после се прехвърлих в Мароко. За последно бях в Маракеш. Да знаеш какъв арабски пазар има там!... Идеш, гледаш — стока бол! А продавачите един хитри, мазни и все се пазарят. Та там се научих да се пазаря. Успявах да сваля цената наполовина. Остана си ми тоя навик. Като се върнах в България и идех на пазар... давай, давай... пазарлък до дупка! Карам така, докато на продавача му писне да ме слуша и кандиса с цената, която съм му предложила.

Погледнах часовника си. Вече беше минал половин час, откакто изрусената бе застанала на гишето. Нямаше изглед скоро да свърши. Полазиха ме нерви. Навалицата зад мен също започна да нервничи. Хората слушаха, мръщеа се, пък после се прехвърляха на другите гишета. Да, ама аз бях упорит. Не желяех да сменя гишето, защото „почти бях на ред“. Почти? Ега ти оптимиста!

Минаха още двайсетина минути. Русата, която беше ходила в Маракеш, не мърдаше от мястото си. Току вадеше от голямата дълбока чанта някакви листчета, показваше ги на аптекарката, а оная ровеше по рафтовете и задоволяваше любопитството на своята позната. Казвам любопитство, защото тя не купуваше, а само разглеждаше и коментираше. Премаля ми!

Наближаваше обяд. Гишетата едно по едно останаха свободни. Дори възрастната аптекарка, която си бе дала почивка, се върна и зае своето място до четвъртото.

Капитулирах! С разтреперани ръце и премалели от чакане крака се запътих към свободното гише. Както и очаквах, лентичките бяха в наличност. Купих една кутия и погледнах към „Маракеш“. Тя бе спряла да рови в чантата си, бе се подпряла на плота и тихо, кикотейки се, разправяше на познатата си аптекарка някаква пикантна историйка явно от стажа си в Мароко. Ех, тая Наталия от 1-ви „В“ клас! Щом още я помня, значи е имало защо.

Излязох от аптеката с видимо облекчение. Погледнах към синьото пролетно небе, въздъхнах и се успокоих. Трябваше да купя една връзка репички за салата от близкия плодово-зеленчуков магазин. Влязох. Започнах да оглеждам стоката. Имаше всичко: репички, домати, краставици, картофи — само да имаш пари и да пълниш чантата. Магазин малък, но пълен с хубава оранжерийна гръцка стока. Наведох се към една щайга, избрах връзка репички и се запътих към касата. Какъв ли дявол ме накара да се заглеждам в краставиците? Бяха криви, но пък затова много евтини. Е, няма да започна да ги изправям, я! Отказах се да купувам, бях свършил парите! Имаше само колкото за един хляб и може би за един скромен фиш от тотото.

Минутната разсеяност обаче ми стори лоша шега. Не зная как, но пред мен бе успяла да се вмъкне, кой мислите... „Маракеш“! Въобще не бях забелязал кога е влязла. Тя бе грабнала една крива краставица и се опитваше да я спазари на цена, която си беше наумила. Спорът се бе развихрил в арабско-български вариант. Продавачът нервничеше, убеждаваше, но явно нямаше опита на мадамата. Накрая ядосан дръпна краставицата от ръката ѝ и я хвърли в празната щайга до него.

„Маракеш“ не се отказваше. Беше избрала три домата, прехвърляше ги в ръце, опипваше ги и се опитваше да убеждава продавача, че поради незрялост трябвало да им се намали цената.

Пак ме хванаха нервите. Тоя път сериозно. Нямах намерение да дочакам края на спора. Поставих внимателно връзката репички в щайгата и си излязох. Вероятно с това си действие съм спестил един напразно загубен час.

Остана да купя хляба. Магазинчето се намираше съвсем наблизо. Пътьом минах край тото пункта. Забавих ход, защото си спомних, че идва новия тираж, а с него и големите печалби. Всеки отчаян от малката си пенсия пенсионер задължително играе на тото. Там му е надеждата — да удари джакпота, да грабне парите и да иде да се наяде с кебапчета.

Пуснах единичната — най-евтината — комбинация и сгъвайки грижливо фиша в празното портмоне тръгнах към магазинчето за хляб. Влязох. Нямахше хора, освен един-единствен индивид от женски пол... „Маракеш“. Беше взела един голям опакован бял хляб и го оглеждаше от всички страни. Търсеше му кусурите. Продавачката не подозираше какво я чака. Аз обаче вече знаех, затова прибрах портмонето в джоба на ризата и тихо си излязох. Нямахше начин, трябваше да ида чак до Кауфланд за един-единствен хляб. Какво пък, малко отклонение от пътя за дома няма да ми навреди. Ходенето пеш било полезно за сърцето, особено за пенсионерското. Щях да мина през парка, където цъфтяха петуниите, да се порадвам на пролетната му зеленина, да послушам чуруликането на птичките.

Вървах бавно, не бързах. Нямахше за къде да бързам. Такъв е пенсионерският живот!

Стигнах до парковата чешма. Наведох се да пийна вода, обаче не успях. Някой ме избута, наведе се и пи дълго и продължително. Беше отново „Маракеш“. Каква жена, брей! Нито чака ред, нито се съобразява с другите.

От нея струеше тежката миризма на арабски парфюм. Пъхтеше, сърбаше шумно, после се изправи. Прехвърли огромната си чанта в другата ръка и напористо се запъти към моята цел — Кауфланд.

Последвах я. Защо ли не се ядосвах вече? Бях човек с опит. В тоя дълъг живот бях срещал какви ли не човешки индивиди. Ето, днес срещнах и „Маракеш“. Интересно, как ли съществуват такива екземпляри в нашето общество? Как ли ги търпят другите хора? Явно нямат избор и ги търпят.

Продължих пътя си. Далеч пред мен, набрала скорост, бързаше изрусената фурия. Кършеше широки, мощни рамене, въртеше голямо дупе, размахваше огромната си черна чанта. Чантата беше напълно в тон със собственичката — толкова огромна, толкова черна и толкова кожена, че би учудила всяка българска продавачка от наш моден магазин.

Една успокояваща мисъл ведро чуруликаше в моето съзнание. В Кауфланд имаше осем изходни каси. Нямахме никаква, ама никаква математическа вероятност да се срещнем на някоя от тях с моята нова позната, „Маракеш“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.